

Antonín Randa, publicista a realizátor projektu Cesta 121 promýšlí téma daru – jeho plurality, a neoddělitelného od subjektu. S darem je většinou spojena náročnost: „Nesnažíme-li se je hledat a pojmenovat, o dar klidně můžeme přijít a za celý život jej nemusíme objevit, a proto může zůstat skrytý, což je pak škoda.“ A proto budme aktivní.

Dialog byl natočen v Hostivaři v roce 2018

... Obecné vymezení ...

MS: *Pane Rando, máme 16. srpna 2018 a vydejme se mapovat problematiku daru v kontextu vaší životní cesty. Zmiňme, že dlouhou dobu jste vedl Katolický týdeník a nyní vedete projekt Cesta 121, která pomáhá starým, vysloužilým kněžím důstojně odejít z tohoto světa. Má otázka bude prostá: jaké máte asociace s tématem daru? Čím pro vás je? Vyjděme z vašeho životního příběhu.*

AR: Asi nejsilnější asociací jsou pro mě slova jako hledání, možná snaha o nalezení darů. Jsem přesvědčen, že abychom mohli uplatnit dary, které máme, dary si opravdu musíme objevit. Není to snadné, poněvadž život sám nás formuje různým způsobem – ať v rodině, ve škole, v zaměstnání. Naše získané dary mohou být odlišné. Jsme v nějaké škatulce a rozvíjení darů není možné, protože jsme v prostoru svého světa. Nesnažíme-li se je hledat a pojmenovat, o dar klidně můžeme přijít a za celý život jej nemusíme objevit, a proto může zůstat skrytý, což je pak škoda. V Písmu se mi líbí část o hřivnách. Mezi námi jsou ti, kteří s hřivnami naloží, někdo je zakope, někdo je využije. V mých očích se jedná o klíčovou část, protože je tam obsaženo takřka vše. Pánbůh nás posílá s nadějí, že náš život nepromarníme. Dary, jimiž nás vybaví, využijeme v co nejhojnější míře – a pak to nějak dopadne. Až se s Pánem setkáme, poté si řekneme: dobrá, povedlo se to, škoda, nepovedlo. Přiznávám se, že v sobě stále zkouším objevovat něco nového, případně jádro, na něž se „nabaluje“ v životě cosi dalšího. Člověk pak přistoupí před Pána a řekne: Hospodine, to je mé dílo a posud' sám.

MS: *Nacházíte u blízkých spolupracovníků tento přístup?*

AR: Pohybují se v prostředí, kde lidé počítají s Bohem, což je pro mě komfortní zóna. Někdy si z Pánaboha uděláme karikaturu, avšak je riziko, že si náš život máme zájem zjednodušit, ale většina z těch, s nimiž se setkávám, jsou v hledání a naslouchání božím slovu poctiví a snaží se o to. Pro mě je to zajímavá zkušenost, když z mého „domácího“ prostředí vyjdu a nacházím tam odlišný svět. Neřekl bych, že lidé, kteří s Pánem nepočítají, poněvadž nejsou věřící a mají špatnou zkušenost s církví, jsou horší. Může jít o lidi, kteří žijí pěkné životy, avšak přijde-li řeč na toto téma, mám pocit, že se dostáváme ke slovu hledání, že sami něco hledají. Bavíme-li se dnes o tématu daru, že právě víra zde vystupuje jako dar.

MS: *To znamená neustrnout, avšak snažit se ve svém životě více či méně být nakročen kupředu.*

Dar života

Není život podmínkou pro rozvinutí darů? Kdy přichází otázky vztahující se k životu? Není to tehdy, kdy najednou člověk čelí neštěstím, ba ochodu z tohoto světa?

<http://ippkid.cz/wp-content/uploads/2019/06/Randa-Dar-život-2018.mp3>

Dar víry

Lze víru označit za dar? Není pak život s ní jednodušší? Kde se ve větší míře setkáváme s vírou? Kde s vírou v sebe sama? Je dobrá, či chybná víra v sebe? U kterých lidí jsme se mohli setkat s pokornou vírou? Neformovali též české dějiny.

První část

http://ippkid.cz/wp-content/uploads/2019/06/Randa-Dar-vira-2018-mp3cut.net_.mp3

Druhá část

<http://ippkid.cz/wp-content/uploads/2019/06/Randa-Dar-viry-v-sobě-sama-2018.mp3>

V dialogu o darech s Antonínem Randou pokračujeme.